

Gyukics Gábor

hurok

1.

mindegy
hol fekszik az ember
élve
vagy holtan kiterítve

halála előtt még
ha akar
tesz egy kört
felidéz
hátrahagyja
gyilkosai ujjlenyomatát

2.

a varjú így is úgy is károg
a hegedű csigadiszítésű feje mozdulatlan
lábnyomunk a gyökerek domborította járdán
megbotlik néha
átvágunk mégis
a bolygó minden létező pontján
láthatatlan kacsok
mutatják az irányt
elkerüljük a szakadékot
az ember állította csapdát
örömükben
sírnak a bokrok
és fák

a gonosz halála

rajta tartom a szemem
mert megfigyel
azért nézem
mert félem
ő azért
mert félelmem észrevette

most inkább kerülöm
ő viszont keres
és hiába hiába
mégis rám talál

ökölbe szorítom kezem
amikor megszólít
doromboló rekeszizmából
zajként előtörő
rekedt gurgulázó hangján

de a hang elhal
mielőtt elérne

túlkiáltom csendjét
nézése
elporlad páncélomon

Csendes Toll

A bölények kipusztulása

SOSE GYANAKSZOL, ILYEN TÍPUS VAGY,

egy hatalmas bádoglavórban
jéghideg csapvizet teszel ki a délelőtti napfényre melegedni,
mire jól esik belenyúlkálni, már majdnem dél van,
de a hajókat is kifaragod addigra, az árbocok is állnak már a hajókon,
vitorla is kerül rájuk,

bár amikor a matrózok egyszerre akarnak mind felmászni,
beleborulnak a vízbe, nincs idejük elrepülni,
olyan váratlanul történik a dolog, ők a kedvenceid,
a selymes és csikizőlábú feketeszárnyú,
kecses és narancssárgás hasú suszterbogarak,
a teltebb, csikoshátú, sárgát pisilős krumplibogarak pedig a kalózok,

naiv vagy, nem érted,
miért kellene feltétlenül a vesztes krumplibogaraknak megbűnhődniük,
azon túl, hogy elsüllyed a hajójuk,

kimented őket egyenként, noha nagyapád azt kéri,
hagyjad csak őket belefulladni a lavórba,
kártékonyak, azt mondja, nagyon,